

ger. Enhver, han have hvilken Anskuelse, han vil, i denne Sag, maa dog erkende, at naar man kun kan give 28 Kr. til hver enkelt Forening, er det lovlig lidt. Jeg tillader mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed derpaa og haaber paa hans Velvillie i denne Sag.

Knudsen: Det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) fremhævede i Gaar det i øvrigt velbekendte Faktum, at den grønlandske Handel ikke altid har givet Underskud. I en lang Aarrække gav den endog et saa betydeligt Overskud, at den danske Stat trods de senere Aars Underskud har haft et Udbytte af 4 Millioner. Naar jeg har taget Ordet, er det for at fremhæve en Ting, som jeg ikke synes er kommen tilstrækkelig frem her, nemlig Misforholdet mellem de Priser, den grønlandske Handel giver Grønlænderne for deres Varer, og de Priser, som disse Varer sælges for her i København til den almindelige Befolkning. Handelen mellem Danmark og Grønland foregaar paa den Maade, at Indenrigsministeriet efter Indstilling fra Handelen fastsætter bestemte Takster for, hvad Grønlænderne skulle have for de Varer, de ere tvungne til at sælge til Handelen, de kunne jo ikke gaa andre Steder hen og sælge deres Varer. Der fastsættes tillige Takster for, hvad Grønlænderne skulle give for de Varer, der herfra bringes derop, og for dem maa de fattige Grønlændere betale mere, end Handelens Embedsmænd betale for de samme Varer. Forskellen mellem, hvad Handelen betaler Grønlænderne som Vederlag for det Arbejde, de have med at skaffe disse Varer til Veje og bringe dem i en saadan Tilstand, at de kunne videreforsendes med Handelens Skibe, og saa den Pris, Varerne sælges for her i København, er det Udbytte, som Handelen høster. Men her er der et stort Misforhold til Stede. Der foregaar her en Udbytning af de fattige Grønlændere, som man maa have sin Opmærksomhed henvendt paa. Man maa bringe Handelen ind under saadanne Former, at Grønlænderne saa vidt muligt faa det for deres Varer, som de i Virkeligheden ere værd paa Stedet. Jeg har tidligere tilladt mig at fremdrage dette Spørgsmaal, baade i Fjor under Behandlingen af de grønlandske Forhold og ved 1ste Behandling af Finansloven i Aar. Den Side af Sagen, jeg fremdrog i Aar, var den Maade, hvorpaa Handelen med Fisk fandt Sted. Da Grønlænderne kastede sig over Fiskeriet,

og det viste sig, at der var Afsætningsmulighed herved for den Fisk, der fangedes deroppe, særlig Laks og Hellefisk, var det Kolonibestyrelsen tilladt at opkøbe Fisken og sende den herved med Handelens Skibe, altsaa den grønlandske Handel beskæftigede sig i og for sig ikke med denne Handel. Denne private Forretning, som Embedsmændene der drev, havde jeg i længere Tid fundet var noget, der ikke burde finde Sted, og jeg udtalte derfor min Glæde over, at denne Handel var gaaet over til den grønlandske Handel, som nu officielt opkøbte Fisken, bragte den herved og solgte den i Lighed med de andre Varer. Men jeg oplyste tillige, at da den grønlandske Handel havde overtaget denne Handel, var Prisen paa Fisk sat ned, saa at Grønlænderne fik mindre for deres Arbejde, end da Kolonibestyreren opkøbte den. Det er naturligvis et i højeste Grad uheldigt Forhold, og det bevirkede, at Grønlænderne noget mistede Interessen for Fiskeriet, hvad der i høj Grad er uheldigt, da vore Bestræbelser maa gaa ud paa at udvide Erhvervsforholdene deroppe, saa Grønlænderne kunne faa saa let Adgang til Erhverv som paa nogen Maade muligt.

Nu udtalte den ærede Minister ved Finanslovens 1ste Behandling den 27. Oktober følgende: „Med Hensyn til Hellefisk blev der fastsat en anden Pris (pr. Stk.), men da det viste sig, at denne Pris ikke virkede tilstrækkeligt tilfredsstillende for Befolkningen deroppe, forandrede jeg den efter Direktoratets Indstilling ved Resolution, og nu havde de en Pris, som man efter alt, hvad jeg har hørt, synes er rimelig.“ Det glædede mig i høj Grad at høre, at saasart det kom til den ærede Ministers Kundskab, at den Pris, der betales, var lavere end den tidligere, skred han ind, og at, da det viste sig, at Grønlænderne mistede noget af Interessen for Fiskeriet, havde han haft sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold og derfor fastsat en anden Pris, som man altsaa fandt rimelig. Jeg maatte altsaa gaa ud fra, at Grønlænderne har syntes, at de fik en rimelig Betaling for deres Varer. Nu er der imidlertid senere kommet forskellige Oplysninger frem desangaaende. Blandt andet har der staaet en Artikel i Berlingske Tidende en af de sidste Dage, vistnok den 15. eller 16. Januar, der skrev sig fra sagkyndig Side, og i denne hedder det: „Man maa sikkert undres, naar man hører, at den Hellefisk, der i røget Tilstand sælges her i København i Detail-